

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobkyně:

proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o rozkladu žalobkyně ze dne 23. 7. 2012 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2012, č.j. MK 47198/2012, sp. zn. MS-S 9020/2012 a v řízení o rozkladu žalobkyně ze dne 26. 7. 2012 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2012, č.j. MK 49024/2012 OPP, sp. zn. MK-S 9940/2012 OPP,

t a k t o :

- I. **Řízení se zastavuje.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu dne domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o rozkladu žalobkyně ze dne 23. 7. 2012 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2012, č.j. MK 47198/2012, sp. zn. MS-S 9020/2012 a v řízení o rozkladu žalobkyně ze dne 26. 7. 2012 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2012, č.j. MK 49024/2012 OPP, sp. zn. MK-S 9940/2012 OPP.

Dříve, než zdejší soud o žalobě věcně rozhodl, žalobkyně ji podáním došlým soudu 29.10. 2012 výslovně vzala zpět s tím, že tak činí v důsledku pozdějšího chování žalovaného a že navrhuje, aby soud řízení zastavil a aby žalobkyni přiznal proti žalovanému náhradu nákladů řízení v rozsahu tří úkonů právní služby a zaplaceného soudního poplatku. Žalobkyně rovněž zaslala soudu rozhodnutí ministryně kultury ze dne 25.10. 2012, č. j. MK 59720/2012 OLP, jímž bylo rozhodnuto o jejím rozkladu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2012, č.j. MK 47198/2012 a rozhodnutí ministryně kultury ze dne 25.10. 2012, č. j. MK 66120/2012 OLP, jímž bylo rozhodnuto o jejím rozkladu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2012, č.j. MK 49024/2012 OPP.

Podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) soud řízení usnesením zastaví, vzal-li návrhvatel svůj návrh zpět.

Poněvadž projev vůle žalobkyně, jímž jednoznačně došlo ke zpětvzetí žaloby, nevzbuzuje pochybnosti, zdejší soud usnesením v souladu s citovaným ustanovením řízení zastavil.

V projednávané věci žalobkyně využila svého dispozičního práva a vzala žalobu zpět, neboť žalovaný vydal rozhodnutí, jejichž vydání se žalobkyně domáhala. Doručením zpětvzetí návrhu soudu pomíjí existence základní podmínky řízení (žaloby) a není zde již žádný návrh, jehož přípustnost či projednatelnost by mohl soud posoudit a který by mohl odmítnout. Zpětné

úvahy o tom, zda byl původně podaný návrh (žaloba) nepřipustný, opožděný či podaný zjevně neoprávněnou osobou, proto ztrácí smysl (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ans 9/2010). Soud řízení bez dalšího zastaví, tj. nezkoumá, zda byly dány podmínky pro jeho odmítnutí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 24/2005).

Vzhledem k tomu, že žalobkyně požádala o přiznání náhrady nákladů řízení, zabýval se soud otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro její přiznání. Povinnost soudu zkoumat důvodnost podané žaloby pro účely rozhodnutí o nákladech řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu vyplývá z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č.j.: 3 Ans 36/2010 – 100, rozhodnutí téhož soudu ze dne 11. 5. 2011, č.j.: 1 Ans 4/2011-51).

Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Soud žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť zjistil, že žaloba nebyla podána důvodně.

Nevyčerpání prostředků k ochraně před nečinností podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) je důvodem k odmítnutí žaloby. V daném případě je tedy zásadní otázkou, zda žalobkyně tyto prostředky v projednávaném případě řádně uplatnila. Nejprve se soud zabýval tím, zda je nezbytné uplatnit opatření proti nečinnosti i v případě, kdy je nečinným správním orgánem dle žalobního tvrzení ústřední orgán státní správy (zde Ministerstvo kultury), jemuž přísluší rozhodnout o podaném návrhu v prvním stupni.

Z § 80 správního řádu vyplývá právo účastníka řízení uplatnit po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí u nadřízeného správního orgánu žádost o opatření proti nečinnosti. Žádost o opatření proti nečinnosti se tedy podává u nadřízeného správního orgánu. O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva kultury rozhoduje ministryně kultury (§ 152 odst. 2 správního řádu). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č.j.: 1 Ans 3/2011 – 54 i v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti ústředního správního orgánu je zapotřebí nejprve podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti adresovanou tomu, kdo stojí v čele tohoto ústředního správního orgánu. Obdobný právní názor lze dovodit i výkladem a contrario z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č.j.: 3 Ans 32/2010 – 114, v němž se Nejvyšší správní soud výslovně zabýval strukturou a postavením jednotlivých subjektů Českého telekomunikačního úřadu.

Oproti uvedenému žalobkyně v žalobě podává, že neuplatnila u nadřízeného správního orgánu opatření proti nečinnosti, přičemž poukazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2008, č.j. 62 Ca 39/2008-102 s tím, že před podáním žaloby podle § 79 odst. s.ř.s. proti nečinnosti správního orgánu, který nemá nadřízený správní orgán, není nutné využít ochranu proti nečinnosti podle § 80 správního řádu z r. 2004.

V daném případě Městský soud v Praze, již s ohledem na výše uvedené, nemohl nevyčerpání prostředků k ochraně před nečinností podle § 80 odst. 3 správního řádu opomenout a neztotožnil se ani s rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2008, č.j. 62 Ca 39/2008-102, jenž uvedl, že před podáním žaloby podle § 79 odst. s.ř.s. proti nečinnosti správního orgánu, který nemá nadřízený správní orgán, není nutné využít ochranu proti nečinnosti podle § 80 správního řádu z r. 2004.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobce tím, že opatření proti nečinnosti neuplatnil, de facto zabránil splnění účelu tohoto institutu správního řízení, jímž je nejen signalizovat nadřízenému správnímu orgánu eventuální průtahy vznikající v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně, ale především přispět k urychlení správního řízení v rámci soustavy správních orgánů. Soud má za to, že i v daném případě, když nadřízeným správním orgánem je „toliko“ ministr či ministryně, plní institut opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu svou funkcí, a je zákonem upravenou cestou k odstranění možných průtahů před správním orgánem, aniž by již musel účastník řízení hájit svá práva v rámci soudního řízení, přičemž ochrana soudní cestou je zachována.

Je zřejmé, že žalobkyně nesplnila podmínku pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, danou § 79 odst. 1 s.ř.s., tj. podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k její ochraně proti nečinnosti. Žaloba podaná žalobkyní by tak byla nepřijatelná a v případě, že by žalobkyně nevyužila svého dispozičního práva a žalobu nevzala zpět, byla by z tohoto důvodu podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudem odmítnuta.

Soud vzhledem k výše uvedenému žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal a rozhodl o nákladech řízení podle § 60 odst. 3 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Rozhodnutí o návrhu na vrácení soudního poplatku se opírá o § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1. 9. 2011, podle kterého soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně zaplatila soudní poplatek ve výši 2 x 2.000 Kč (za žalobu ve dvou správních řízeních), byly splněny podmínky pro rozhodnutí soudu o vrácení soudního poplatku ve výši 2 x 1.000 Kč, tj. celkem 2.000 Kč.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. prosince 2012

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová